

Nummer 12

15. Juni 1919

68. Aargang

Et venligt Ord til de unge i Menigheden.

(Af Missionspræsident Hans S. Christiansen.)

Vi er nu i den yndige Juni Maaned, Sommerens skønneste og mest frydefulde Tid, paa hvilken hele Naturen straalere i sin Pragt. De nydelige, duftende Roser og de mangfoldige andre smukke Blomster, som en kærlig og omsorgsfuld Fader lader fremspringe af Jorden, giver alle, der elsker den herlige Natur, en Følelse af himmelsk Fryd og Glæde. I Skovens mægtige Kroner og Lundens grønne Krat lyder de kvindrende Fugles lislige Sang fra den tidlige Morgenstund, indtil Naturen minder dem om at sætte sig til Hvile paa Træernes Grene. I den fattiges lille Stue saa vel som i Millionærens Palads fryder man sig ved den yndige Roses fine Duft, medens Djet beundrer den i sin Skønhed og Pragt. Ja, det er altsammen skønt og herligt; det er himmelsk; thi det er den unge Natur, der ligesom taler til os og fryder vort Sind; thi alt staar rent og ustyldigt, som det er udgaaet fra Skaberens Haand, og alt er vidunderlig hyppeligt.

Men, hvorledes vilde det hele mon se ud, dersom ingen hjælpende Haand havde påsøgt og plejet Havens Blomster og holdt det vilde Ukrudt og de skadelige Insekter borte? Alt vilde sikkert have været „en vildtvoksende Have om et herreløst Hjem, hvor Ukrudt sig breder og frodigt spirer frem.“

Lig den skønne unge Natur er Mennesket i sin Barndoms Ustyldskaar rent og skøn, thi der er skrevet: „Hvert Menneskes Aand var ustyldig i Begyndelsen, og da Gud havde forløst Mennesket fra Falbet, blev Menneskenes Børn atter i deres spæde Alder ustyldige for Gud.“ (Pavtens Bog 93 : 38.) Ren og ustyldig som en Engel holdt Mennesket saaledes sit Indtog her i Jordebalden, og med moderlig Omhu blev det plejet af kærlige Hænder i Barndommens Ustyldskaar, og lig en lille

Engel bevægede man sig omkring i den lille tarvelige Stue i Barndomshjemmet, medens Moders og Faders aarvaagne Øje fulgte vor vaklende Bevægelse. Det er naturligt for Menneſket at blive ømt ſtemt ved Synet af de ſmaa, uſtyldige Børn. Vor Frelſer gav ved flere Lejligheder ſine ømmefte Følelſer til Kende i de ſmaa Børns Nærhed. Da han ſaaledes efter ſin Himmelfart beſøgte Nephiterne og velſignede deres Børn, ſagde han til Forældrene: „Ser eders ſmaa! Og da de oplode deres Øjne mod Himmelen for at ſe, da ſaa de Himlene aabne, og de ſaa hellige Engle nedſtige af Himmelen, ligesom omgivne af Ild, og de kom ned og omringede de ſmaa; og de bleve omringede af Ild, og Englene tjente dem.“ (3. Neph. 17 : 23, 24.)

Unge Broder og unge Søſter! Saadan var du, da du i din ſpæde Barndoms Uſtyldaalder trampede paa din Moders Skød. Saadan ſtaar du indpræget i dine kære Forældres Grindring, der følte ſig lykkelige og fuld af Glæde i din Nærhed. Naafte er du endnu i dit kære Barndomshjem, omgivet af elſkede Forældre, hvis formanende Ord lyder til dig, at du maa ſtaa paa Vagt overfor Sjæleffjendens ſnedige Anløb og alle Verdens Friſtelſer, idet Faders og Moders kærlike og advarende Stemme lyder til dig: „Mit Barn, vær beſtemt og ſig nej!“ Ja, ſig nej til Synden, der lig Slangen i Græſjet søger Lejlighed til at ſaare din Hæl. Om du er i et ſaadant Hjem, hvor Kærlighedens Arme omſlængede dig, og hvor ømme og ſølsomme Forældres og Søſtendes Bønner opftiger til Naadens Trone for dig, ſaa takker og priſer Herren for din Lod i Livet. Du unge Broder og Søſter, læg eder nøje paa Hjerte følgende Ordsprog af Salomon:

„Herrens Frygt er Begyndelſe til Kundſkab; Daarerne foragte Viſdom og Underviſning. Hør, min Søn, din Faders Underviſning, og forlad ikke din Moders Lov; thi de ere en yndig Krans til dit Hoved og Ræder til din Hals. Min Søn! Naar Syndere lokke dig, da ſamtſt ikke!“ (Sal. Ordsp. 1 : 7—10.)

Herrens Ord til os gennem Salomon er diſſe:

„Hvo mig lyder, ſkal bo tryggelig og være rolig, uden Frygt for det onde.“ (Sal. Ordsp. 1 : 33.)

Vi læſer fremdeles i Salomons Ordsprog følgende formanende Ord:

„Min Søn! Glem ikke min Lov, men lad dit Hjerte bevare mine Bud — — Miſkundhed og Sandhed forlade dig ej; bind dem om din Hals, ſkriv dem paa dit Hjertes Table; ſaa ſkal du finde Naade og god Forſtand for Guds og Menneſkers Øjne. Forlad dig paa Herren af dit ganſte Hjerte, men forlad dig ikke ſaſt paa din Forſtand. Kend ham paa alle dine Veje og han ſkal gøre dine Stier rette.“ (Sal. Ordsp. 3 : 1—6.)

Salomon formaner alle til at lægge ſig Herrens Ord paa Hjerte og adlyde Herrens Lov, og til hvert Menneſte, ſom gør dette, ſiger han: „Naar du vandrer, ſkal den (Herrens Lov) lede dig, ſkal den bevare dig, og naar du opvaagner, ſkal den tale til dig. Thi Budet er en Lampe og Loven et Lyſ, og Underviſningens Reviſelſe er Vej til Livet.“ (Sal. Ordsp. 6 : 22, 23.)

Huff, du unge Broder og Søster, at du staar paa Livets Dørtærskel, med en skøn og herlig Fremtid for dig, for saa vidt du ærer dine Forældre og adlyder Guds Befalinger. „Vær ikke viis i dine egne Dine; frygt Herren og vig fra det ondt.“ Er du, unge Læser, maaste en af dem, som staar ene i denne kolde Verden, hvor Fristelser og Farer af alle Slags omgiver dig, glem da ikke, at en kærlig Fader har dannet det saaledes for dig, at du har Fædre og Mødre blandt Guds Folk her i Norden, der vil give dig Raad og Vejledning, som, hvis du retter dig efter samme, vil lede dine Fjed paa Retfærdighedens Vej. „Bogt mine Lam“, sagde Kristus efter sin Opstandelse til Apostelen Peter, og som Herrens ubjændte og bemyndigede Tjenere ved vi, at det er en Part af vor Mission at værne Kirkens Medlemmer mod vor Saligheds Fjendes Angreb, hvad enten han kommer som en brølende Løve eller i en Vhlets Engels Stikkelse; og med Guds Hjælp ønsker vi at værne om saa vel de unge som de ældre og advare dem imod Synd og Overtrædelse af Guds Bud og Love; og samtidigt ønsker vi selv at leve saaledes, at hver af os kan med en god Samvittighed sige til alle: „Kommer og følger mig, som jeg følger Kristus.“

Erindrer kære unge Søstende, at J lever i en meget farefuld Tid, og især er Faren stor i de større Byer, hvor mange Slags Forlystelser foregaar, som det ikke er ret for Sidste-Dages Hellige at deltage i, idet Forlystelserne i Stedet for at være af en skyldfri Natur ofte er af en ond Natur. Mit Raad er derfor til eder, at ingen af eder vover sig ud paa den glatte Is. Som før nævnt, er Naturen skøn og herlig, og der er ingen Synd forbunden med at nyde samme, naar det sker i Hjertets Renhed og Ustyldighed. Da er det tilvisse velbehageligt for Herren. Erindrer stedse, kære unge Søstende, at af alt, som Gud har skabt, er Mennesket Skabellens Pryd, idet vi er skabte i hans Billede og efter hans Signelse, og hvis vi ærer Gud ved at holde hans Bud, da ærer vi i Virkeligheden os selv og gør os derved værdige til det evige Livs Betsignelser.

Evangeliets ydre Ordinaner.

(Af Eldste Edward S. Anderson, Redaktør af »Imp. Era«.)

Der er en Tilbøjelighed tilstede hos Menneskene i Verden, der modstaar Kristi sande Efterfølgere og hans sande Evangelium, at forringe Betydningen af Evangeliets ydre Ordinaner, saa som Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Mænd og Kvinder siger ofte: „Hvis vi har Tro paa Gud og Kristus og gør Ret mod alle, saa betyder det mindre, om vi bliver døbte eller modtager andre ydre Ordinaner, som kun er „ydre Tegn paa den modtagne indre Naade“, og kun af lille Vigtighed. Heller ikke har det nogen Betydning, hvem der udfører disse Ceremonier og Ordinaner.“

Saaledes taler de; men de, som tager et slikt Standpunkt, tager særdeles meget fejl. Daaben er maaste ikke et mere vigtigt Princip end andre evangeliske Principer, men det er ikke desto mindre lige saa vel nødvendigt, at Menneskene bliver døbte, som at de tror paa Gud og

ombvender sig fra deres Synder, og Daaben staar i nær Forbindelse dermed og er nøje knyttet til Troens Princip og til Ombvendelsen. Foruden Daaben kan to nødvendige Ting, saa at Menneffene kan udvikle sig i aandelig Henseende, ikke finde Sted, nemlig Indlemmelsen i Kristi Kirke og den samtidige Modtagelse af Syndernes Forladelse. Og Daabshandlingen maa blive udført af en Mand, som har Fuldmagt dertil.

Det er sandt, at Jesus irettesatte Farisæerne, fordi de lagde overdreven Bægt paa Smaating og forglemte de vigtigere Ting i Loven. Han sagde ved en vis Lejlighed:

„Ve eder, I Farisæere! thi I give Tiende af Mynte og Dild og allehaande Urter og forbigaa Retten og Kærligheden til Gud; disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine.“ (Lukas 11 : 42.)

Idet Jesus talte saaledes, fordømte han Hykleriet, men ikke dette, at de betalte Tiende eller fastede, eller udførte nogen ydre timelig Handling, som var befalet af Gud. Han sagde jo udtrykkelig, „at disse Ting burde man gøre“, saa vel som at iagttage at efterleve Lovens Grundprincipper.

Jesus Kristus, vor Herre og Mester, betonedede Nødvendigheden af, at Menneffene bliver delagtiggjorte i Evangeliets ydre Ordinanancer, og satte os Eksemplet i alle Ting. Han henvendte sig til Døberen Johannes for at modtage Daab af ham og „fuldkomme al Retfærdighed“, i Henhold til Guds, hans Faders Vilje. Paa Grund af den ubetingede Lydighed, han udviste mod Gud, og hans fuldkomne Tillid til ham, gjorde han dette, skønt han var uden Synd og derfor ikke havde Ombvendelse behov. Skønt han ingen Synder havde at bekende, ønskede han dog at blive døbt for at efterkomme Retfærdighedens Lov, og Faderen var vel fornøjet med hans Handling. Vi læser, at, da Jesus kom til Johannes for at blive døbt af ham, vilde han formene ham det og sagde til ham:

„Seg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!“

Men Jesus svarede og sagde til ham:

„Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os at fuldkomme al Retfærdighed.“ Da tilstedte han det.

Men da Jesus var bleven døbt, steg han straks op af Vandet, og se, Himlene aabnedes for ham, og han saa Guds Aand dale ned som en Due og komme over ham.

Og se, der kom en Røst fra Himmelen, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag.“ (Math. 3 : 14—17.)

Det fremgaar af disse Skriftens Ord, at det er lige saa vel nødvendigt, at Menneffene bliver delagtiggjorte i Evangeliets ydre Ordinanancer, som at de tror Vidnessbyrdet om Guds Eksistens og om Jesus Kristus som Verdens Frelser osv., og Evangeliets Gaver er i en væsentlig Grad knyttet til Evangeliets ydre Ordinanancer. Hvis vi ikke bliver delagtiggjorte i disse Ordinanancer, vil vor aandelige Vækst lide Skade.

Jesu Daab var ikke den vigtigste Ting forbunden med hans Forlofergerning. Ikke desto mindre var det nødvendigt for Jesus Kristus at blive døbt for at „fuldkomme al Retfærdighed“. Hans Daab var ikke entom Ceremoni eller intetfigende Formalitet, thi da vilde Jesus

ikke have underkafstet sig denne Ordinance. Daabens Ordinance er derimod en „Retfærdighedens Lov“.

Hvorfor er det nødvendigt at blive døbt? Af to Grunde. Daaben er Døren, gennem hvilken Menneffene indtræder i „Guds Rige“, og Kristus har sagt: „Den, som ikke gaar ind i Faarefolden gennem Døren, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver“. (Joh. 10 : 1.) Han sagde ogsaa til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3 : 5.)

For det andet er Daaben anordnet til Syndernes Forlæbelse, og foruden Daab kan Menneffene ikke modtage Syndernes Forlæbelse eller være berettiget til at modtage Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster for den Helligaands Gave. Paa Spørgsmaalet, der paa Pinsefestens Dag var stillet til Peter og de øvrige Apostle af Mænd fra forskellige Nationer, som var sukne i deres Hjertes af Peters Tale, og hvilket Spørgsmaal lød: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre?“, svarede Peter dem:

„Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forlæbelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.“ (Ap. G. 2 : 38.)

Det er sandt, at Tro og Omvendelse som Udtryk for indvortes ædle Følelser maa gaa forud for Daaben, for at Handlingen kan have Betydning, og Betsignelserne, der er knyttede til denne Ordinance, modtages; men vi kan ikke sige, at dette, at vi i al Almindelighed tror paa Gud og paa Kristus og omvender os, er nok; thi dermed vilde da vor sjælelige Udvikling stanse. At Guds Betsignelser er knyttede til Troen og Omvendelsen bethyder ogsaa dette, at vi bliver berettigede til at blive delagtiggjorte i Evangeliets Ordinance, saasom Vanddaaben til Syndernes Forlæbelse og Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster for den Helligaands Gave.

De Sidste-Dages Hellige betragter ikke ydre evangeliste Ordinance som af underordnet Betydning. Det er nødvendigt, at enhver evangelist Ordinance bliver udført. De er alle vigtige, saa vel som ethvert evangelist Princip.

De Hellige lægger tilbørlig Vægt paa Sagttagelse af de ydre Former og lægger Vægt paa, at Evangeliets ydre Ordinance bliver udførte saa, som Herren har befalet os gennem hans enbaarne Søn, vor Frelser og Forløser Jesus Kristus. Der er ingen „Aner“ i sand Religion, og da vor Religion er den sande Religion, er der ingen „Aner“ forbunden dermed, men enhver Ordinance og ethvert Princip er „ren Kærne“. Det Evangelium, vi har modtaget, er Jesu Kristi vor opstandne Herres og Frelseres ægte Evangelium.

Vor Tro og Omvendelse maa vise sig i vore Gerninger, og til disse Gerninger hører, at vi lader os døbe og modtager Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og adlyder Guds Befalinger, som Kristi Evangelium fremjætter samme for os. Ingen evangeliste Principper eller Ordinance blev af Kristus betragtede som uvigtige eller overflødige; kun Selvfærdighed og Hykleri kom under hans Fordømmelse.

Rigdomme, som ikke kan bliue delte.

(Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rådum.)

I denne Tid bliver der af Folket i de Forenede Stater og andre Nationers Folk udvist megen privat og offentlig Gæmildhed som et Udtryk for Næstekærligheden. Som en Nation har de Forenede Staters Folk paa forstellig Maade været opmuntrede til at give til mange forskellige værdige Formaal, og skønt mange har gjort dette mere eller mindre godvillig, har andre ydet med stor Beredvillighed. I det hele og store kan der ikke klages, skønt det samlede Resultat af de gjorte Anstrengelser kunde have været bedre, efter som de menneskelige Handlinger jo ikke er fuldkomne. Arbejdet, vi kan udføre, bliver, trods alle Anstrængelser, ikke fuldkomment.

At blive oplært til at yde Osre er af stor Bigtighed for Menneskene, medens vi befinder os her i Livets Skole, for at Guds Hensigter med Menneskene kan blive fremmede. Nogle Mennesker søger at undgaa at opfylde mange af de Pligter, Livet stiller til dem, blandt andet at øve Barmhertighed og udvise Gæmildhed. Andre holder sig kun til det „teoretiske“ med Hensyn til Livets foreliggende Arbejder; men det haarde og praktiske Arbejde, hvorved Livsværdierne erholdes, de timelige Værdier saavel som de aandelige, dette nødvendige Arbejde udfører de ikke. Det teoretiske og det praktiske maa gaa sammen, hvilket er kendt af dem, som studerer Kemi. Det er ikke nok for at blive en Kemiker, at vi teoretisk lærer, hvad vi skal gøre, og hvorledes vi skal udføre kemiske Eksperimenter, for at opnaa visse Resultater, men det er aabenbart nødvendigt, at vi udfører det laboratoriske Arbejde for at kende Stoffernes indre Væsen og blive dygtiggjorte til at dyrke Kemien som en praktisk Videnskab til Velsignelse for alle. Den, som ikke har lært at arbejde i Ordets haandgribelige Betydning og lært at „yde“ saa vel som at „nyde“, at give saa vel som at modtage — og lært at give af sine timelige Midler til sine trængende Medmennesker — et slikt Menneske har kun en tvivlsom Ret til at være Ejer af timelige Midler.

Slige Betragtninger som de foregaaende vedrører nærmest timelige Ting, og specielt vore Pligter med Hensyn til at hjælpe dem, som er i Nød: at søde de sultne og give Arbejde til de arbejdsløse, saa at de kan blive i Stand til at hjælpe sig selv og medvirke til Opbyggelsen af kommunale Foretagender og Fremmeelsen af alle gode Samsundssagliggender.

Men, der er visse personlige „Talenter“ af allerstørste Værd, som intet Menneske kan dele med sine Medmennesker eller give som et Legat til sine Efterkommere. Kan en Kunstner eller Haandværker sælge sin Begavelse til nogen eller paa nogen Maade overføre samme til nogen anden? Kan en oplyst Mand skøde eller overføre sine erhvervede Kundskaber til den, som er uoplyst, paa Grund af udvist Dovenskab? Det meste, som de, der er i Besiddelse af slikt personlig Rigdom, kan gøre, er at tilvejebringe slige Samsundsforhold, hvorved andre kan komme i Besiddelse af Kundskaber og praktisk Færdighed, saa de ogsaa med Dyg-

tighed kan udføre et samfundsnyttigt Arbejde. Vi kan ikke dele de rent personlige Livsværdier med nogen anden, men vi kan tilraade, opmuntre og formane vore Medmennesker til gennem deres personlige Arbejde at komme i Besiddelse af de samme Kundskaber som os og sætte sig i Besiddelse af de samme Livsværdier, og vi kan i alle Ting sætte vore Medmennesker et godt Eksempel til Efterfølgelse.

Vi kan undervise vore Medmennesker og vejlede dem med Hensyn til, hvorledes de gennem Arbejde kan komme i Besiddelse af Livets timelige Goder, men de kan ikke paa ordinær Vis komme i Besiddelse af disse timelige Goder, undtagen de er villige til at udføre det krævede Arbejde.

Ligesom foransførte gælder med Hensyn til timelige Livsværdier, saaledes med endnu større Nøjagtighed og endnu mere usværgelig gælder dette med Hensyn til aandelige Rigdomme. Et Menneske, som paa Grund af udvist Ydmyghed og Lydighed har modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium og erfaret Evangeliets Kraft, er rigere, end om det ejede al Verdens Rigdomme; men denne aandelige Rigdom kan ikke direkte deles med andre, men er og forbliver en personlig Erhvervelse, og er ligesom en personlig Ejendom. Ingen kan umiddelbart dele Kundskaben om Evangeliets Sandhed eller erhverve aandelige Rigdomme med sine Medmennesker, men vi kan bære vort Vidnesbyrd til Menneskene om Evangeliets Principper og om sande aandelige Værdier, og vi kan bistaa dem, saa at de ved deres personlige Anstrængelser kan komme i Besiddelse af den samme Kundskab og de samme aandelige Værdier som os. Naar Dommens Dag kommer, skal hvert Menneske svare for sig selv, til vor personlige Ære eller Skam, i Henshold til, om vi har søgt den Visdom, som kommer fra Gud til Sjælens Frelse, eller om vi staar som fornedrede Væsen, paa Grund af, at vi ikke har søgt at blive „vise til Salighed“ og at holde Guds Bud.

Det er ikke muligt for et Menneske foruden guddommelig Bistand at overbevise sine Medmennesker, skønt det er et velsignedt Privilegium, der er givet til enhver, som selv er kommen i Besiddelse af Sandheden, og selv er omvendt, at vejlede andre, saa de med os kan komme til en Forstaaelse af Evangeliets Principper, og alle sande Livsprincipper, og erhverve de aandelige Livsværdier.

Med Hensyn til Evangeliets Principper, da giver Gud Menneskene Kraft til Omvendelse. Det ene Menneske kan ikke give det andet Menneske denne Kraft. Denne Kraft udvikler sig heller ikke af sig selv i Menneskesjælen, men Herren vil skænke denne Kraft til enhver, som er ydmyg af Hjertet og modtagelig derfor.

Da Apostelen Peter blev beskyldt for at have brudt den jødiske Lov, fordi han havde søgt Samkvem med Hedningerne, idet han havde prædikeret Evangeliet for dem, meddelte han dem, som fremførte deres Anklage mod ham, hvorledes Herren ved Aabenbaring fra det høje havde tilkendegivet for ham, at han skulde gøre dette, og hvorledes Herren havde delagtiggjort Kornelius og de øvrige troende Hedninger i Evangeliets Naadegaver. Peters Forklaring stillede dem tilfreds, og vi læser, at „da de hørte dette, bleve de rolige, og de priste Gud og sagde:

Saa har Gud ogsaa givet Hædningerne Omvendelse til Liv". (Ap. GJ. 11 : 18.)

I Lignelsen om de ti Brudejomsruer, af hvilke fem var daaragtige, skildrer Herren, hvorledes de daaragtige Jomsruer, der ingen Forberedelse havde gjort til at faa Olie i deres Lamper, paa den Tid, da Brudgommen kom, bad de kloge Jomsruer om at give dem noget af den Olie, de havde i deres Lamper; men de forstandige Jomsruer nægtede at gøre dette og sagde: „Der vilde vist ikke blive nok til os og til eder“, og de raadede de daaragtige Jomsruer til at købe Olie hos Købmanden; men, hvad skete? Medens de uforstandige Jomsruer med Ængstelse gik bort for at købe Olien, som de havde forsømt, medens de havde haft en gunstig Lejlighed dertil, kom Brudgommen, og de, som var rede, gik ind med ham til Brylluppet, og Døren blev lukket, og da de omsider kom, blev det dem ikke tilladt at komme til Bryllupsfesten.

Døm ikke, at de fem kloge Jomsruer, der havde Olie i deres Lamper, var hjerteløse, fordi de ikke lod de fem daaragtige Jomsruer have Olie, thi de kloge Jomsruer vilde selv have været uvide, om de havde gjort dette. Denne Lignelse belyser, at ved den tilkommende Dom enhver Sjæl for sig skal være ansvarlig overfor Herren.

Hvis den bekendte Lignelse havde fremført, at de kloge Jomsruer havde givet af deres værdifulde Olie til de forfømmelige og uværdige Jomsruer, kunde dette have været et Støttepunkt for dem, som lærer den uskriftmæssige og yderst ufornuftige og falske Lære, at nogle Mennesker har gjort mere, end hvad der er nødvendigt til Salighed, og at de har levet et saa helligt Liv, at deres overflødige gode Gerninger kan komme andre Mennesker til Gode. Denne modbydelige og bespottelige Lære fremkom som en Giftplante i Løbet af de Aarhundreder, da Apostasiens Mærke hvilede over Nationerne, og denne Lære er i Virkeligheden ensbetydende med, at de retfærdiges Overflødighed af gode Gerninger kan komme de store Syndere tilgode, hvis Synder tynger for haardt i Vægtskaaalen, hvorvel jo dog selv den mindste Synd bringer Fordømmelse med sig, og der ikke er noget andet Navn, ved hvilket vi kan erholde Syndernes Tilgivelse, end Jesu Kristi Navn.

Hvis vi drager Slutninger fra, hvad der er fremført i Kristi Lignelser, vil vi tydelig kunne indse, at vi fra Lignelsen om de ti Brudejomsruer lærer dette, at intet Menneske kan erholde Syndernes Tilgivelse eller modtage himmelske Naadegaver uden gennem personlige Anstrængelser, idet hvert enkelt Menneske maa omvende sig fra sine Synder og adlyde Guds Befalinger for at kunne erholde Frelse. Ingen kan fremmøde med en Overslod af gode Gerninger, og vore gode Gerninger kan ikke i mindste Naade forløse for andre Menneskers Synder. Kun ved det Sonoffer, som Jesus Kristus bragte paa Korsets Træ, kan Menneskene erholde Frelse, og Saliggørelsens Betingelser er ens for alle Mennesker.

Enhvert Menneske vil blive dømt af Gud efter sine Handlinger. (Se det 20. Kapitel i Johannes Åbenbaring og det 5. Kapitel i Almas Bog — en af Bøgerne i Mormons Bog.)

Tvivil.

(Af K. Korup i „Bifuben“.)

Vi Mennesker er, skønt klæbende til Jorden, dog bestemt til at mærke vor Uafhængighed af en oversanselig Verden. Denne oversanselige Verdens Centrum er for Menneskesjælens instinktive Sogen Gud.

Gud bor i et herligt Lys. Vi kan nærme os ham gennem Tanken, gennem Overvejelser, men dog aldrig helt finde ham ad den Vej.

Ja, Tvivlen lurker paa den, der vil maale det religiøse med Tankens lille Maalestof. For øvrigt højer mange moderne Videnskabsmænd deres Tanke ind under Troens Princip. Det vilde jo ogsaa være ganske urimeligt, om Tanken skulde være eneste Maalestof i Sjælelivets vigtigste Spørgsmaal.

I November 1914 holdtes der i syv Dage i Træf i Browning Hall i London Taler af berømte engelske og irske Videnskabsmænd, blandt andre Oliver Lodge, Fleming, Bottomley. Disse Mænd viste, hver ad sin Vej, at Videnskab og Religion ikke udelukker hinanden, men at Religionen langt snarere er at kalde Slutstenen paa Videnskabens Hus. Den Uge fastede — er der blevet sagt — en Strøm af Lys ind i mange tvivlende Sjæle blandt de 1200 Tilhørere, som hver Aften var til Stede.

Ogsaa i Danmark er ikke saa faa Videnskabsmænd i vor Tid troende kristne i god Forstand. Det er, som om der er kastet en Lysstrøbe ind mellem Tænkning og Tro, en Lysstrøbe, der dog ikke helt fjerner Tvivlen — det er desværre langt fra Tilfældet —, men som gør Tvivlens Selvsikkerhed mindre fast. Altid vil dog Tvivlen have det Præg ved sig, at den bringer Mørke og Uro og Smerte ind i de tvivlende Sjæle.

Men er Sjælen bestemt til at indsnævres i et Korset, der strammer dens ædle Dele og volder den Smerte? Nej, Sjælen er bestemt til at eje et Styrkebælte af instinktiv, umiddelbar Forbindelse med den oversanselige Verden, et Styrkebælte af religiøs Koncentration af Tro. Eller for at bruge et andet Billede. Jorden er ikke selvlysende; den faar sit Lys fra Solen. I Sjælelivet gælder det samme: ikke særlig Lyset fra mig selv, fra min Tanke, fra mit Bevidsthedsliv, men Lyset ovenfra, udefra, er det, som oplyser mit Sind.

Tvivlen støtter sig ofte til Indvendinger som: de mange Gaader i Livet, alt det meningsløse, der sker (s. Eks. Ulykkestilsælde, Krig og lign.), og som synes uforeneligt med en styrende og kærlig Gud — og man forarges paa Underet, som Mennesketanken ikke kan faa Blads til.

Men overfor alt dette gælder, at det mest gaadefulde og meningsløse af alt vilde være, om Livet med dets Kamp og Udvikling endte i Nul. Særlig maa betones, at i Sjælens dybe Bevidsthed om Synd og Skyld og i dens Trang til Fuldkommenhed og Fred er de tungest vejende Lodder. De vejer tungt, og de vejer fint.

— Den vise frygter Gud; Daaren ringeagter hans Bud.

Et formanende Ord til Forældre.

Det er almindeligt erkendt, at de Sidste-Dages Hellige elster deres Børn meget højt, og at de Forældre, som opfylder deres religiøse Pligter, derfor, som ganske naturligt er, søger at belære deres Børn om Evangeliets frelsende Principper og vise dem Vejen, de skal vandre, for at erholde evigvarende Glæde og Ophøjelse i Guds Rige. Salmisten siger: „Se, Børn ere en Arv fra Herren; Livsens Frugt er en Løn.“ (Sal. 127 : 3.) Det er desværre ikke i alle Hjem i Verden, at Børn bliver betragtede som en Arv, ej heller som en Løn, men derimod snarere som en Byrde, med andre Ord som en Forøgelse af Familien, der kun er til Besvær. Dette er imidlertid ikke Tilfældet blandt sande Sidste-Dages Hellige, men enhver Fader og Moder, der er anbetroet Børn, betragter dem som deres Fremtids Haab og Glæde.

Vi tror derfor ogsaa, at Forældre indenfor vort Kirkesamfund gør sig al mulig Umage for ved den hjemlige Arne at indprænte i deres Børns Hjerter saadanne Principper og vise dem saadanne Eksempler, hvis Efterfølgelse vil uddanne dem til ædle Mænd og Kvinder, bevirke, at de kan opvokse til Ære og Bryd for Samfundet og blive deres Forældre til stor Glæde og Trøst.

For at bistaa Menighedens Medlemmer i denne vigtige Gerning, og for at give Børnene Lejlighed til at komme i Berørelse med Mænd, der bærer en Grad af Præstedømmet og er beskaffede gennem den rette kirkelige Autoritet til at undervise og vejlede alle, og hvilke Mænd bliver bistaaede af trofaste og gudhengivne Søstre, der er kaldede til at virke som Lærerinder, findes der indenfor vor Kirke en af de mest vel-signelfærdige Organisationer, der kan nævnes, nemlig Søndagsskolen, hvor Evangeliets rene og usorfalskede Sædekorn plantes i de unges Hjerter. Bismanden siger: „Undervis den unge om den Vej, han skal vandrel Ogjaa, naar han bliver gammel, skal han ikke vige fra den.“ (Sal. Ordspr. 22 : 6.) Vi føler os overbeviste om, at de Principper, som Børnene bliver underviste i i vore Søndagsskoler, vil være et Værn om dem mod Synd og Vilfarelse, naar de en Gang træder ud i Livet og bliver omgivne af Verdens Fristelser. De vil da vide, hvorledes de bør handle; thi de har lært Herrens Bud.

Der er tilvissé et meget stort Ansvar hvilende paa Forældre i denne Kirke, thi Herren siger i Aabenbaringen vedrørende Forældres Pligter overfor deres Børn følgende:

„For saa vidt som Forældre i Zion eller nogen af dens organiserede Staver have Børn og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse og om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, naar de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og dens organiserede Staver. Og deres Børn skulle døbes til deres Synders Forladelse, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse. Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (Bagt. Bog 68 : 25—28.)

Herren har givet ovenstaaende Befaling til sin Kirkes Folk i de sidste Dage, og hvis vi forsømmer at opfylde samme, vil han sikkert tilbageholde de Betsignelser, han har lovet os. Forældre, der undlader at lære deres Børn Herrens Bud, bærer saaledes et stort Ansvar. Hvis Forældrene imidlertid underviser deres Børn angaaende Saliggørelsens Plan og sætter dem et følgeværdigt Eksempel, vil Herren ikke holde dem ansvarlige, om Børnene, naar de vokser op, viser Ulydighed mod hans Bud. Til Forældre indenfor Kirken gælder Herrens Ord, der lyder: „Thi enhver, som meget er givet, hos ham skal man søge meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man kræve mere“. Vort Raad er derfor til alle Forældre indenfor Kirken, der er anbetroet Børn, samt til alle vore Venner, i hvis Varetægt Herren har givet Børn:

Send eders Børn til Søndagskolen, hvor de vil blive underviste i Evangeliets rene og uforfalskede Lærdomme af ædle, sandhedskærlige Brødre og Søstre, der altid er villige til at ofre deres Tid til Børnenes Betsignelse ved at undervise dem i Evangeliets hellige Principper, og derved tillige bringe Glæde til Forældrene.

Hans J. Christiansen.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Fredag Aften den 4. April, Kl. 8,30, gav Kristiania Grens Sangkor, som en Indledning til den forestaaende Konference, en stemningsfuld Aftenunderholdning under Broder Hartvig Bruuns Ledelse, assisteret af Søster Borghild Larsen.

Et særdeles godt Program, bestaaende af Korsange og Soloer, blev udført.

Konferencens Aabningsmøde.

Lørdag Aften den 5. April, Kl. 8,30, begyndte Konferencen under Ledelse af Præsident John J. Blommann, der ogsaa denne Gang paa Grund af Missionspræsident Hans J. Christiansens Fravær maatte repræsentere ham.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Jeg er fremmed, jeg er en Pilgrim“, og Bøn af Ældste Carl Andresen fra Drammen. Mødet fortsattes med Afhyngelse af Salmen: „Fader vor i Himlen.“

Præsident Blomman hød de tilstedeværende Hellige hjertelig velkommen til Konferencen og udtalte Ønsket om, at Herrens Aand maatte vejlede dem, som skulde aflægge deres Rapporter; ligeledes, at den maatte gøre sin Indflydelse gældende gennem hele Konferencen.

Ældste Olaf Sonstebj, Forstander for Larvig og Skiens Grene, afgav Rapport fra disse Grene, hvori Stillingen for nærværende Tid var god. Den spanske Syge havde der tildels forhindret dem fra at holde de regelmæssige Møder, men Udsigterne for Fremtiden var lovende. Han glædede sig over at kunne gøre noget for Herrens Værk og ønskede, at han altid maatte have Herrens Aands Vejledning i sin ansvarfulde Stilling.

Ældste Carl Andresen, Forstander for Drammens Gren, afgav

Rapport fra samme, hvoraf fremgik, at Søskende levede i Enighed med hinanden, og Værket gjorde god Fremgang. Han glædede sig ligeledes over at kunne være anset værdig til en saadan Stilling. Ældste William Jensen, første Raadgiver til Forstander Sønsteby i Larvig, bekræftede den afgivne Rapport. Han glædede sig ved at virke i sit Kald. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse i vore Dage.

Ældste Oscar Overn, første Raadgiver til Forstanderen i Drammen, følte altid en Glæde i at kunne overvære Konferencen. Han omtalte de Uroligheder, som finder Sted i forskellige Dele af Verden. Han mindede om de politiske Foranstaltninger, som gøres for at samle Folkene i et Forbund, hvilke vilde være til Betsignelse, men om Menneffene vilde annamme Evangeliet, vilde dette være til den største Betsignelse af alle, som Menneffene kunde modtage. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse og nedbad til Slutning Herrens Betsignelse over Kirkens Medlemmer og alle oprigtige Menneffer.

Konferencens Sekretær, Missionær Fred. V. Pedersen, havde lyttet med stor Interesse til de aflagte Rapporter. Hans Ønske var, at Herrens Aand maatte styrke og vejlede ham og hans Brødre i deres ansvarsfulde Kald. Han afgav derpaa Beretning om sit Arbejde i Kristiania.

Præsident John J. Blowman takkede Brødrene for de afgivne Rapporter. Han nævuede, at der var flere Forstandere, som endnu ikke var ankomne, men som, naar de ankom, vilde afgive deres Rapport ved et senere Møde. Han omtalte derpaa Stillingen i Frederikshald, Frederikstad, Tønsberg og Arendals Grene, hvor han sagde, at der var mange trofaste Søskende, der udførte et godt kirkeligt Arbejde til Herrens Værks Forfremmelse. Han roste de tilstedeværende Forstandere for det nidkære Arbejde, de havde udført, og gav gode Raad og Formaninger til de Hellige.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten“ og Taksigelse af Ældste Henrik Petersen.

Der var ca. 70 tilstede ved Mødet.

Søndagskolen's Konferencemøde.

Søndagskolen's Konferencemøde afholdtes Søndag den 6. April, Formiddag Kl. 10. Mødet aabnedes med Afhyngelse af Søndagskole-Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“, og Bøn af Broder Ludvig Arnesen, hvorefter Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen“, blev sunget. Præsidenten bad de forsamlede hjertelig velkommen til Konferencen og udtalte Ønsket om, at Guds Aand maatte være tilstede og vejlede enhver, som skulde medvirke til det specielle Søndagskole-Programs Udførelse.

Bestyreren for Kristiania Grens Søndagskole, Ældste Johan Larsen, aflagde Rapport over Arbejdet i de forløbne 6 Maaneder, af hvilken fremgik, at Søndagskolen er i en god og fremadgaaende Forfatning.

Bestyreren for Drammens Søndagskole, Ældste Oscar Overn, aflagde en god Rapport derfra og takkede Lærerpersonalet i Drammen for godt udført Arbejde.

Ældste Olaf Sørstebjerg aflagde Rapport over Søndagskolen i Larvig. Et godt Arbejde var bleven udført i de forløbne 6 Maanedes. Over Halvparten af de Børn, som modtog Undervisning i Skolen, var Børn af Forældre udenfor Kirken, og ca. 75 pCt. af Medlemskorpset mødte hver Søndag.

Til Afvælsing blev afsunget Sangen: „O, lad os prise Herrens Navn.“ Kristiania Grens Søndagskole gav derpaa, under Ledelse af første Raadgiver, Julius Stenersen, et udmærket godt og stemningsfuldt Program, bestaaende af Katekisation af de forskellige Klasser, Sang, Deklamationer m. v. De mindste Børns Klasse gjorde sig bemærket ved deres stemningsfulde Præstationer; ligesaa fire Smaapiger fra Drammen.

Som Afslutning paa Programmet sang Søster Ruth Madjen: „En ukendt Grav“, med Piano-Akkompagnement af Søster Borghild Larsen.

Præsident John F. Blowman takkede for det udførte Program og foreslog nogle Forandringer i Kristiania Søndagskoles Bestyrelse, samt foreslog til Opholdelse Bestyrelserne og Lærerpersonalet i Søndagskolerne i Kristiania, Drammen og Larvig, hvilke Forslag enstemmigt vedtoges.

Præsident Blowman blev af Søndagskolen i Kristiania overrakt en smuk Gave som Tak for sin Opofrelse for Skolen under de forhaanden værende Omstændigheder. Præsident Blowman takkede for samme med bevægede Følelser.

Søndagskolekonferencen sluttede med Afhyngelse af Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk“ og Taksigelse af anden Raadgiver Johan Thørnblom.

Der var ca. 280 tilstede ved Søndagskolens Konferencemøde.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone“, og Bøn af Ældste Fred. L. Pedersen, og Mødet fortsattes med Afhyngelse af Salmen: „Jeg ved, paa hvem jeg bygger.“ Præsidenten bød de tilstedeværende velkommen og oplæste Telegrammer fra Missionspræsident Hans J. Christiansen og fra Præsident Olaf K. Karlsen i Bergens Konference. Et Brev fra Missionspræsidenten blev oplæst af Grenssekretæren, hvori han udtrykte sin Beklagelse over ikke at kunne være tilstede ved Konferencen. Han glædede sig over, at han havde en Medarbejder i Præsident John F. Blowman, som han trygt kunde overlade det store Ansvar at være hans Repræsentant i Norge under de stedfindende Forhold. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige i Kristiania.

Præsident Blowman gjorde nogle Bemærkninger i Tilnytning til det oplæste Brev og mindede om Dagens store Betydning som Kirkens Stiftelsesdag, idet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var organiseret den 6. April. Det var ligeledes Femaarsdagen for Missionspræsident Christianens Afreise fra Salt Lake City til Skandinavien. Han mindede de Hellige om at ihukomme Missionspræsident Christianen i deres Bønner, og formanede alle til at iagttage Guds Bud og Love.

Præsident Blowman foreslog dernæst til Opholdelse i de Helliges

Tro og Bønner Kirkens Generalautoriteter, som vedtaget ved sidst afholdte Generalkonference i Salt Lake City, samt som Præsident over den europæiske Mission, Apostel George F. Richards; som Præsident over den skandinaviske Mission, Ældste Hans F. Christiansen; som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“, Ældste Niels F. Green; som Missionssekretær, Broder Carl F. S. Jørgensen. Fremdeles som Præsident over Kristiania Konference, Ældste John F. Plowman, og som Konferencesekretær Ældste Fred. L. Pedersen. Fremdeles blev Præsident John F. Plowman foreslaaet opholdt som fungerende Forstander for Kristiania Gren; som Grenssekretær, Br. Oscar N. Lindbo; som Forstander for Drammens Gren, Ældste Carl Andresen, med Oscar Overn som hans første og Niels Olsen som hans anden Raadgiver; som Forstander for Larvig og Skiens Gren, Ældste Olaf Sønsteby, med William Jensen som hans første og Karl Olsen i Skien som hans anden Raadgiver; som Forstander i Arendals-Gren, Broder Niels Edvard Erikson; som Forstander i Tønsberg Gren, Broder Christian Spro, med Hans Jørgen Jørgensen som Raadgiver; som Forstander i Moss Gren, Broder Olaf B. Paulsen, og som Forstander i Frederikshald Gren, Broder Gustav Andersen. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Til Afveksling blev der afsunget Salmen: „Til Kamp, til Kamp!“ Ældste Niels Olsen fra Drammen omtalte Helbredelsens Gave, som ifølge Herrens Forjættelse bliver stænket de Hellige. Han minde om Vigtigheden af at være i Besiddelse af den rette Kærlighed. Ældste Carl Andresen omtalte, hvorledes han i sin Barndom hørte tale om „Mormonerne“, og omtalte den fejlagtige Opfattelse, han havde faaet af Kirkens Folk som Følge af de falske Vidnesbyrd, han havde lyttet til. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Værdomme, de Sidste-Dages Hellige forkynder. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“, og Taksigelse af Ældste Olaf Sønsteby. Der var ca. 50 tilstede ved Mødet.

Præstedømsmødet Søndag Eftermiddag.

Et Præstedømsmøde blev afholdt, som aabnedes med Salmen: „Kom alle I Guds Mænd, og Bøn af Præsident John F. Plowman. Nogle vigtige Sager blev drøftede og Beslutninger taget, og Præsident Plowman gav gode Belæringer med Hensyn til Vigtigheden af, at Kirkens Medlemmer rettede sig efter „Visdomsordets“ Forskrifter, samt opmuntrede Brodrene til at udøve Barmhjertighed og vise Overbærenhed i Afgørelsen af kirkelige Sager. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Pris Gud“ og Taksigelse af Ældste Johan Varien.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Fryd dig o Jord“, og Bøn af Broder Oscar N. Lindbo, hvorpaa Salmen: „Dejlig er Jorden“, blev sunget.

Præsident Plowman gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter Ældste Olaf Sønsteby talte. Han dvælede ved det sande Evangeliums

Tydelighed og Guds Riges Formaal i Modsætning til de kristne Settets modstridende Meninger vedrørende Evangeliet og Guds Rige. Han beviste, hvorledes Sandheden til alle Tider blev ilde omtalt og fordrejet. Koret sang: „Du, som dømmer og fordømmer“, hvorefter Ældste Fred. V. Pedersen talte. Han havde glædet sig over den gode Aand, der havde gjort sig gældende i Konferencen, og over de Vidnesbyrd, som var blevet givne. Han bevidnede, at Gud havde aabenbaret sig i vor Tid saa vel som i fordums Tid. Han omtalte Kirkens Klippe-Grundvold og omtalte Proletierne vedrørende Gengivelsen af Kristi sande og uforfalskede Evangelium til Jorden i disse sidste Dage med Befaling til Menneskene om at dyrke den sande og levende Gud, som har skabt Himlen og Jorden. Han opmuntrede de tilstedeværende fremmede til at undersøge Sandheden og nedbad Herrens Betsignelse over alle.

En Mandskvartet sang til Avbetsling: „O, min Fader, du, som kender.“

Præsident John F. Plowman kunde bekræfte sine Brøders Vidnesbyrd. Han skammede sig ikke ved Kristi Evangelium, som han vidste var Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som tror samme og adlyder Guds Bud. Han omtalte, hvorledes Evangeliets Ordinancer bliver administrerede, i Modsætning til de afvigende religiøse Partiers Ceremonier. Han forklarede videre, hvorledes unge og uerfarne Mænd, der af Kirkens Præsidentskab bliver udsendte paa Mission, skønt de ofte møder stor Modstand, dog ved Herrens Hjælp som hans ydmyge Tjenere bliver i Stand til at udføre en udmærket Mission og kuldkafe de hovmodiges sofistiske Argumenter. Han omtalte Evangeliets sejrige Fremgang og omtalte specielt „Visdomsordet“, som indeholder vigtige Sundhedsregler, hvis Gyldighed mere og mere bliver indrømmet gennem lægevidenskabelig Forskning, og forskellige Regeringer har i Overensstemmelse med disse beviste Kendsgerninger indført Forbud mod Udstænkning af alkoholiske Drikke. Taleren nedbad sluttelig Guds Betsignelse over de forsamlede.

Mødet sluttedes med, at Koret sang: „O hvor herlig!“ og med Takfælgelse af Broder Otto Gebhardt.

Der var ca. 350 tilstede ved Mødet.

Mødet Mandag Aften den 7. April, Kl. 8,30.

Mandag Aften afholdtes et Grensmøde, som aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „O du Zion i vest“ og Bøn af Broder Paulus Edvardsen. Mødet fortsattes med Afhyngelse af Salmen: „Jeg ved, paa hvem jeg bygger.“

Præsidenten bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter tre døbtte fik Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Præsidentinden for den kvindelige Hjelpeforening, Søster Mina Kristiansen, aflagde Rapport over denne Forenings Arbejde i Kristiania Gren i de forløbne 6 Maanedes, som udviste, at en velsignelsesrig Virksomhed var blevet udført til Gavn for fattige og syge. Hun glædede sig ved denne Gerning og frembar en Tak til Distriktsøstrene for deres opofrende Virksomhed.

Præsidenten for de unge Mænds Forening, Broder Paulus Ed-

vardejen aflagde Rapport over Arbejdet, der havde været udført i denne Forening, i Forbindelse med de unge Kvinders Forening, samt bar sit ydmyge Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Guds Riges Oprettelse paa Jorden. Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Søster Agnes Labo, udtalte ligeledes sine Følelser og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets lykkeligørende Indflydelse og frelsende Kraft. Sangkorets Præsident, Broder Otto Gebhardt, gav Rapport om Forholdene indenfor Koret. I finansiell Henseende var Koret godt stillet og havde ogsaa kunnet hjælpe syge Medlemmer med en lille pekuniær Støtte. Han udtalte sig nærmere vedrørende Sangkorets Arbejde.

Redaktøren af Ungdomsforeningernes fælles Organ, Tidsskriftet „Kundskab og Lys“, Broder Henrik Petersen, omtalte Ungdomsforeningernes Formaal og fælles Opgave.

Præsident John J. Blomman gav derpaa Rapport over Stillingen i Kristiania Gren, samt en samlet Rapport over Stillingen i hele Konferencen. Han redegjorde for Konferencens Stilling og udtalte som sin Formening, at den var bedre, end den nogensinde før har været. Derefter foreslog han de lokale Autoriteter i de forskellige kirkelige Organisationer til Opholdelse osv. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Til Slutning frembar han en Tak til de Brødre og Søstre, som opofrede sig for at fremme Herrens Værk i deres forskellige Stillinger. Efter at en Del andre Forretninger var udførte, sluttedes Konferencen med Afhyngelse af Salmen: „Pris Gud, fra hvem hvert gode kom“, og Taksigelse af Ældste Fred. L. Pedersen.

Der var ca. 70 tilstede ved Mødet.

Mødet Tirsdag Aften den 8. April, Kl. 8,30.

Tirsdag Aften havde den kvindelige Hjelpeforening arrangeret en festlig Sammenkomst, som en passende Afslutning paa den behagelige Konferencen. Ved Mødet blev et godt Program udført, og alle tilbragte en behagelig Aften sammen.

Oscar K. Lindbo,
Skriver ved Konferencen.

— Kundskabsforøgelse er aandelig Rigdomsforøgelse, hvor Menneskene gør Anvendelse af de erhvervede Kundskaber i retfærdigt Øjemed.

— En klog Mand har en udviklet Forstand, og en vis Mand har et medfølelsende Hjerte.

Indhold:

Et venligt Ord til de unge i Menigheden. (Af Missionspræsident Hans J. Christiansen.)	177	Tribl. (Af R. Norup.)	185
Evangeliets ydre Ordinancer. (Af Ældste Edward S. Andersen.) .	179	Tankeprog	185, 192
Rigdomme, som ikke kan blive delte. (Af Dr. James E. Talmage.) .	182	Redaktionelt:	
		Et formanende Ord til Forældre. (Af Missionspræsident Hans J. Christiansen.)	186
		Faraarskonferencen i Kristiania .	187